

Griffiennr. : 2004/ 46
 Not. nr. : 66.97.1174/97

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 06 JANUARI 2004

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **eenentwintigste** kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van de vervolging :

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen :

0066

wonende te _____, bediende, geboren te _____ op _____

verdacht van :

- A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1, 45 § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk
 bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van een bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)
 de voorwaarden, gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te _____ dd. 4.5.1995 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, door namelijk :
 op het terrein gelegen te _____, ten kadaster gekend onder _____, in eigendom toebehorende aan _____, voor-

noemd

een zolderverdieping van een rijwoning te hebben opgetrokken (een bijhorende vierde bouwlaag) in plaats van een zadeldak en het plat dak van de uitbouw (3e bouwlaag) als dakterras te hebben ingericht

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 18.9.1995 tot en met 25.3.1997

de feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 1°, 146 - 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8.6.1999), in werking getreden op 1 mei 2000 - bij decreet van 28 september 1999 houdende wijziging van de datum van inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 30.9.1999)

- B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk bij het bouwen, het gebruiken van een grond voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, het herbouwen, het verbouwen van bestaande woning (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), de voorwaarden gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te dd. 4.5.1995 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, door namelijk

1. op het terrein vermeld onder de tenlastelegging A, de werken omschreven onder A te hebben uitgevoerd

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 25.3.1997 tot en met 17.11.1997

2. en de sub A en B 1 vermelde toestand in stand te hebben gehouden,

te vanaf 18.11.1997 tot en met 30.4.2000

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 146-1°

en 7°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999)

- C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen te dd. 4.5.1995 bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen

op het terrein vermeld onder de tenlastelegging A
de instandhouding van de sub A en B 1 hierboven omschreven toestand

te **vanaf 1.5.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 03 oktober 2003**

Nopens de procedure.

1. Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 10.10.2003.

2. Op de openbare terechtzitting van 25 november 2003 aanhoorde de rechtbank :

- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door mevr. , eerst substituut-procureur des Konings;

- de beklaagde) in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf;

Nopens de herkwalificatie.

3. De beklaagde wordt vervolgd om "*de voorwaarden, gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarvan het beschikkend gedeelte in de schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te dd. 4.5.1995 werd overgenomen, niet in acht te hebben genomen, door namelijk: op het terrein gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorend aan voornoemd een zolderverdieping van een rijwoning te hebben opgetrokken (een bijhorende vierde bouwlaag) in plaats van een zadeldak en het plat dak van de uitbouw (3e bouwlaag) als dakterras te hebben ingericht ...*"

Uit de bouwvergunning dd. 04.05.1995 blijkt echter dat het advies van de gemachtigde ambtenaar als volgt luidde: *'GUNSTIG. Het verbouwen van een rijwoning die volgens het gewestplan gelegen is in het woongebied en waarbij*

de uitbreiding op de verdieping voldoende rekening houdt met het profiel van de aanpalende woningen, is stedenbouwkundig verantwoord".

4. De rechtbank heromschreef de tenlastelegging dan ook in plaats van het niet naleven van de voorwaarden van het advies van de gemachtigde ambtenaar vermeld in de bouwvergunning dd. 4.5.1995, dezelfde werken te hebben uitgevoerd zonder bouwvergunning.

De herkwalificatie werd ter zitting als volgt omschreven :

'Bij inbreuk op de artikelen ...(zoals in de tenlasteleggingen vermeld), door namelijk

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), en meer bepaald door : een zolderverdieping van een rijwoning te hebben opgetrokken (een bijkomende vierde bouwlaag) in plaats van een zadeldak en het plat dak van de uitbouw als dakterras te hebben ingericht'.

De beklagde werd daarvan in kennis gesteld en hij heeft zich daaromtrent verdedigd.

Nopens de tenlasteleggingen.

5. Op 18.11.1997 stelde de verbalisant vast dat in afwijking van het goedgekeurde bouwplan door de beklagde geen zadeldak maar een plat dak en een dakterras werden opgericht. Daardoor werd een bijkomende woonruimte gecreëerd.

De beklagde erkende de inbreuk en verklaarde dat hijzelf de werken uitvoerde.

Ter terechtzitting heeft de rechtbank, aan de hand van de plannen vertoond door de beklagde, kunnen vaststellen dat het plan waarop de verbalisant de illegale constructie schetste (stuk 3) een kopie is van het goedgekeurde bouwplan.

De beklagde erkende eveneens ter terechtzitting de inbreuk.

De regularisatievergunning werd geweigerd.

De beklaagde verklaarde herhaaldelijk dat hij niet wenste te voldoen aan de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen te dd. 02.07.1998.

De rechtbank acht de tenlasteleggingen A., B. en C. zoals hierboven heromschreven bewezen.

Nopens de strafmaat.

6. De bewezen verklaarde betichtingen zijn de uiting van éézelfde strafbare gedraging, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

7. De inbreuken kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en/of een geldboete van 26 EUR tot 400.000 EUR.

8. De beklaagde heeft doelbewust een ernstige inbreuk gepleegd ervan uitgaande dat éénmaal de werken uitgevoerd het herstel nog moeilijk zou zijn.

Hij heeft doelbewust en van meet af aan het plegen van het bouw misdrijf tot doel gehad.

Na de vaststellingen heeft hij het misdrijf tot heden instandgehouden.

Uit zijn ondervraging ter terechtzitting is gebleken dat de beklaagde zijn plannen kost wat kost wil realiseren en dat hij niet wil gehinderd worden door normen.

Dergelijke ingesteldheid is maatschappelijk onaanvaardbaar.

De beklaagde moet beseffen dat hij zich niet ongestraft boven de wet kan stellen.

Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening en stedenbouw kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan het persoonlijk belang van de beklaagde.

De hierna bepaalde geldboete moet de beklaagde ertoe aanzetten zich aan de regels te houden.

9. De feiten, zoals hoger omschreven, werden gepleegd deels voor, deels na 1 januari 2002, datum vanaf welke de geldboeten worden uitgedrukt in EURO en de opdecimes werden gebracht op 40.

Nopens de vordering tot herstel.

10. Het college van burgemeester en schepenen te vorderde op 02.07.1998 het herstel door afbraak van de zonder vergunning uitgevoerde constructie.

Het college vorderde tevens een dwangsom van 24,79 EUR per dag vertraging dat aan het bevel tot herstel niet wordt voldaan.

Behalve de toepassing van de strafwet vorderde het openbaar ministerie eveneens het herstel en het opleggen van een dwangsom.

11. De herstelvordering verwees naar de weigering van de regularisatievergunning van dezelfde datum. Daaruit blijkt o.m. dat enerzijds de inrichting van een 'polyvalente ruimte' in de dakverdieping geen toetsing aan het bouwreglement toelaat, en anderzijds dat de bouwhoogte te sterk afwijkt van de overwegende bouwhoogte van de gevelrij en een bijkomende bouwlaag niet kan aanvaard worden.

De vordering is ontvankelijk en werd afdoende gemotiveerd.

12. Het herstel van de plaats is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de inbreuk en het nadeel dat toegebracht wordt aan de ruimtelijke ordening.

De vordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Wat betreft de dwangsom.

13. Het bedrag van de dwangsom kan door de rechter bepaald worden zelfs zonder een specifiek gevorderd bedrag of hoger dan het gevorderde bedrag.

Het volstaat dat een dwangsom gevorderd werd (Benelux Gerechtshof, 2 april 1984; R.W., 1983-84, 2681 en Cass. 22 april 1993, AR. 8875 en Cass. 21 september 1993, AR 6277).

In casu moet een hogere dan de gevorderde dwangsom van 24,79 EUR (1.000 BEF) per dag worden opgelegd nu uit het strafdossier en de behandeling ter zitting de manifeste onwil van de beklaagde is gebleken om over te gaan tot verwijdering van de wederrechtelijke bouwwerken.

De op te leggen dwangsom moet immers van die aard zijn dat zij efficiënt is, m.a.w. de beklaagde er effectief moet toe dwingen het rechterlijk bevel uit te voeren.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelde zelf de veroordeling tot het herstel nakomt gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte is het de beklaagde die veroordeeld werd om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat de illegale constructie en de aantasting van de open ruimte ten spoedigste verdwijnt.

Een dwangsom van 100 EUR per dag vertraging is daartoe het meest efficiënte middel.

Er kan niet aan getwijfeld worden dat ook het O.M. de dwangsom kan vorderen (Memorie van Toelichting bij de Eénvormige Wet op de dwangsom, Gedr. St., Kamer, 1977-78, 353/1, p.16).

Ook in stedenbouwwaken is dit het geval.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935 ;
art. 162, 182, 184, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering ;
art. 2, 3, 38, 40, 41, 65 en 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlasteleggingen hiervoor aangehaald ;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952 - gew. art. 1, 2° Wet 24 december 1993 ;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985 - gew. art. 3 Wet van 24 december 1993 en 2, 3 en 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000) ;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B en C samen tot een **GELDBOETE van DUIZEND EURO**.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op vijfduizend euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ZEVENTIG DAGEN**.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **TIEN EURO**, verhoogd met veertig decimes, aldus gebracht op **VIJFTIG EURO**, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **44,02 EUR**.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EURO** in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING :

BEVEELT dat de plaats in haar vroegere staat zal **HERSTELD** worden overeenkomstig de vordering dd. 02.07.1998 van het college van burgemeester en schepenen te _____ meer bepaald door de volledige verwijdering van de bijkomende bouwlaag en dakterras en het optrekken van een zadeldak overeenkomstig de goedgekeurde bouwplannen, en dit binnen een termijn van **ZES MAANDEN** na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

VEROORDEELT tot het betalen aan het college van burgemeester en schepenen te en aan het Openbaar Ministerie van een **DWANGSOM** van 100 EUR per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

ZEGT voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting op **06 januari 2004**.

Aanwezig :

- de heer alleenrechtsprekend rechter, ondervoorzitter;
- de heer substituu-Procureur des Konings;
- griffier